

►► Un moment de la impactant versió d'«Oedipe», amb el bombardier nazi a fons i Èdip, agenollat.

ESTRENA D'UNA NOVA VERSIÓ DE L'HEROI DE SÒFOCLES

La Fura adapta 'Oedipe' amb espectacularitat

► El muntatge d'Àlex Ollé conquista Brussel·les amb l'òpera d'Enescu

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
BRUSSEL·LES

Vint anys va trigar George Enescu a escriure la complexa partitura d'*Oedipe*, tragèdia lírica humanista sobre el rei de Tebes. La Fura del Baus, capitanejada per Àlex Ollé amb Valentina Carrasco com a codirectora i Leo Hussain com a batuta musical, va conquerir dissabte la Monnaie de Brussel·les amb l'estrena de la nova producció sobre l'obra del mític personatge de Sòfocles.

Èxit incontestable tant del muntatge com de l'orquestra del teatre i el cor. La funció de dissabte va topar, però, amb l'elenc. L'aplaudit baríton Dietrich Henschel (Èdip) ofereix un escàs pòsit dramàtic i no aporta recursos vocals precisos per a l'exigent paper. A excepció dels personatges de l'Esfinx i d'Antígona, la resta no passa d'un nivell mitjà que no es correspon amb l'envergadura del projecte.

La música d'Enescu, caracteritzada per una constant evolució es-

LA PROGRAMACIÓ

EL LICEU ACOLLIRÀ LA PRODUCCIÓ

El conseller Ferran Mascarell no es va voler perdre aquesta estrena de *La Fura*, i al final va felicitar efusivament Àlex Ollé i l'equip responsable de la representació. També va ser a Brussel·les Joan Matabosch, director artístic del Liceu, que té entre les seves previsions programar aquest

muntatge, tot i que encara falta fixar la data. *Oedipe* també viatjarà al Teatro Colón de Buenos Aires i a la Sala Garnier de París. Un èxit que se suma al de *Le gran macabre*, de Ligeti, estrenat a Brussel·les, i que desembarcarà al Gran Teatre del Liceu el 19 de novembre.

tilística, marca el ritme de l'acció. Ollé i Carrasco han mesurat molt bé els riscos dels temps de la partitura i, amb Alfons Flores (escenografia) i Lluc Castells (vestuari), han creat un espectacular marc per a una potent teatralitat.

PERIPÈCIA DRAMÀTICA # «Només l'home és més fort que el destí», proclama Èdip en aquest viatge per una peripècia dramàtica que l'acaba portant a cometre un parricidi sense saber-ho i a casar-se amb la viuda del seu pare sense tenir ni idea que és la seva mare, complint així una profecia. La Fura ha posat l'accent, des de l'atemporalitat, en la lluita del personatge contra allò que és incontrolable.

El llenguatge escènic situa el mite en diferents escenaris per conduir-lo fins avui a partir del gran motiu d'inspiració del muntatge: la imatge de la catàstrofe del vessament d'un milió de metres cúbics de fang tòxic, rogenç i corrosiu, a prop de Budapest el 2010. Missatge inequi-

El fang es converteix en un potent element escènic que ajuda a situar la lluita del mite contra el seu destí

voc: l'home ja no tem el poder dels déus, sinó el de la natura. El fang pren protagonisme no només a l'escenari sinó també com a element plàstic i dramaturgic.

PÒRTIC IMPACTANT # L'impactant pòrtic barroc inicial de la funció està format per cantants i figurants que s'apilen els uns sobre els altres. Unes 200 figures de terracota romanen en aquest àmbit. El fang és el símbol de la pesta de Tebes i el vestuari també té aquest cromatisme, potenciat per la il·luminació de Peter van Praet. Freud apareix en l'obra amb la psicoanalítica escena de la butaca en què Èdip confessa els seus temors a Mèrope.

Un bombardier nazi, que baixa sobre l'escenari, simbolitza amb les seves ales l'Esfinx. Meitat dona, meitat monstre, defensa davant d'Èdip que el destí és més fort que ell. La seva derrota desplega les millors escenes corals amb l'alegria dels tebans. Molt espectacular és el final, quan Èdip es dirigeix cap a l'alliberadora mort per un túnel de llum. ≡